

om dem, og når folketingsmedlemmer lod sig vælge til ledelsen af institutioner i Tvindimperiet. Statsministeren kan vise vilje til at komme til bunds i Tvindsagen ved at tage initiativ til gennemførelsen af en undersøgelse af, hvilken rolle tidligere og nuværende ministre har haft i relation til Tvindimperiets mulighed for årti efter årti at malke millioner ud af de offentlige kasser.

Svar (5/10 2000)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

I begrundelsen for spørgsmålet anføres bl.a., at »uanset nok så mange elever fortalte om umenneskelige forhold på skolerne, at afhoppere kunne berette om svindel med penge, at oversøiske myndigheder har påpeget uregelmæssigheder ved Tvinds aktiviteter på sydhavsøer, at ulandshjælpen fra Tvind har været med slave-lignende forhold o.s.v., og uanset disse gentagne påvisninger i pressen og i Folketinget fra oppositionspolitikere har skiftende ministre ladet millionoverførslerne fortsætte«.

Dette er efter min opfattelse ikke en korrekt fremstilling af regeringens håndtering af problemerne med Tvind-skolerne. Tværtimod har regeringen gennem årene foretaget meget omfattende undersøgelser af skolernes forhold. Disse undersøgelser medførte, at det fra midten af 1990'erne blev muligt at danne sig et billede af, hvorledes skolerne er sammenflettet i et indbyrdes økonomisk, administrativt og ledermæssigt netværk.

Efterfølgende er der i lovgivningen gennemført ændringer, som har til formål at klargøre kravet om, at skoler, der er omfattet af lov om friskoler og private grundskoler m.v. og lov om folkehøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejdsskoler, skal være selvejende, uafhængige institutioner for at være berettiget til tilskud efter disse love. Undervisningsministeriet har i 1999 og 2000 truffet afgørelse om, at de 31 Tvind-skoler ikke med tilstrækkelig sikkerhed har den uafhængighed, som kræves efter lovene om de frie skoler. Spørgsmålet om tilskudsberettigelse er nu indbragt for domstolene.

På den anførte baggrund foreligger der for mig ikke noget grundlag for, at regeringen skulle iværksætte en undersøgelse som foreslået af spørgeren.

Spm. nr. S 3687

Til skatteministeren (30/8 2000) af:

Kim Behnke (FRI):

»Vil ministeren oplyse, hvor meget prisen på olie, diesel og benzin skal stige, før regeringen finder det passende at nedsætte afgiften på produkterne for at hindre økonomiske skader på det danske samfund?«

Begrundelse

De mange stigninger i olieprisen, dieselprisen og benzinprisen gør ondt i økonomien, særligt for dansk erhvervsliv.

For virksomheder med stort olieforbrug er det meget dyrt at betale de stigende priser. For transportsektoren gør de høje dieselpriser ondt i konkurrenceevnen, og endelig er de stigende benzinpriser med til at dæmpe udviklingen.

De nuværende danske afgifter på olie, diesel og benzin er udmålt, indført og/eller senest justeret på et tidspunkt, hvor oliepriserne var betydeligt lavere end nu. Derfor kan man med rette sige, at forudsætningerne er ændret betydeligt.

Spørgeren er derfor interesseret i at få en tilkendegivelse om, at der er en smertegrænse. Der er en grænse for, hvor meget dansk konkurrenceevne, arbejdspladser og økonomisk udvikling skal lide under de høje priser på olie, diesel og benzin, før regeringen tager initiativ til at sænke afgiften, således at de samfundsøkonomiske skader bliver minimeret.

Spørgeren lægger ikke op til, at afgiften skal være en procentsats, da virkningen så vil blive endnu værre. Derimod kunne afgiften være omvendt proportional med prisen på de internationale markeder. Derved undgår man, at selskaberne i Danmark kan forhøje deres avance på statskassens bekostning.

Svar (19/9 2000)

Skatteministeren (Ole Stavad):

Indledningsvis vil jeg nævne, at når prisen på olie, diesel eller benzin stiger i Danmark stiger den også i de andre europæiske lande som Danmark typisk konkurrerer med. Under forudsætning af at de danske virksomheder anvender den samme type energi som de udenlandske virksomheder vil olieprisstigninger således ikke